

วันที่ดอกไม้บาน
ในจักรวาลของความรัก

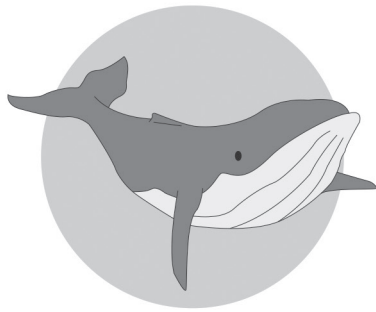
ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ร เรือในมหาสมุทร เขียน
Kiriphantasy ภาพ

วันที่ดอกไม้บานในจักรวาลของความรัก

วันที่ยอดอกไม้บานในจักรวาลของความรักร s เรือในมหาสมุทร เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2193-4

ภาพปก Kiriphantasy

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วัย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 309 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ผลงานล่าสุดของ 'ร เรือในมหาสมุทร' อย่าง 'วันที่ดอกไม้บานในจักรวาลของความรัก' คือหนังสือรวมเรื่องสั้นที่วาดด้วยเรื่องราวความรักหลากหลายรูปแบบ ซึ่งแต่ละเรื่องจะมีรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ เกี่ยวโยงกันไปเป็นทอดๆ ให้คุณผู้อ่านได้ค่อยๆ สัมผัสถึงความอบอุ่นละมุนละไม ในขณะที่เดียวกันก็ยังแทรกสีเทาหม่นมัวไว้เล็กน้อยให้ได้สัมผัสความเป็นจริงของโลกมนุษย์ นอกจากนี้ในแต่ละเรื่องยังแอบซ่อน Easter egg ไว้ตามเหลี่ยมตามมุมอีกด้วย ถ้าอย่างไรก็คุณผู้อ่านลองพิจารณาดูนะคะว่าจะมี 'อะไร' หรือ 'ใคร' รอเซอร์ไพรส์อยู่บ้าง

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

ชายผู้ติดอยู่ในเมือวาน

โลกทุกวันนี้มันเปลี่ยนไปมากทีเดียว

และเหมือนจะมีแค่ผมที่ยังคงติดอยู่ในเมือวาน

สมัยก่อนห้างสรรพสินค้ามีไม่มากนัก แต่เมื่อมองไปตามถนน เราจะเห็นร้านค้าที่หลากหลายทั้งร้านรองเท้า ร้านขายอุปกรณ์กีฬา ร้านเครื่องใช้ไฟฟ้า หรือแม้แต่ร้านเครื่องสำอาง ตั้งกระจายกันไปตามส่วนต่างๆ ของเมือง ทั้งที่หัวมุมตลาด ในย่านตึกแถว หรือตามหมู่บ้านจัดสรร เจ้าของร้านเหล่านี้มักจะเป็นคนธรรมดา อาแปะ อาเจ๊ก คุณลุง คุณป้า คนธรรมดาทั่วๆ ไปที่มีลูกมีหลาน วังกันอยู่หลังบ้าน

แต่ทุกวันนี้ร้านค้าเหล่านี้กลับมีจำนวนลดลงเรื่อยๆ จะเหลืออยู่ก็แค่พวกร้านเสื้อผ้าหรือร้านขายอาหาร พวกร้านขายสิ่งของค่อยๆ หายไปที่ละน้อย โดยที่เราไม่รู้ตัว เหตุผลก็คงเป็นเพราะพฤติกรรมของผู้บริโภคเปลี่ยนไป คนชอบซื้อของใช้ต่างๆ จากร้านค้าในห้างมากกว่าร้านค้าตามถนนหนทาง ทั้งรองเท้า อุปกรณ์กีฬา เครื่องใช้ไฟฟ้า และเครื่องประทีนโคมทั้งหลายต่างก็หาได้ง่ายๆ จากในห้างสรรพสินค้าติดแอร์เย็นฉ่ำ ข้าวของที่ขายในห้างทั้งใหม่กว่า สวยกว่า แถมยังครบครันกว่าด้วย ใครๆ ก็เลยซื้อสินค้าจากห้างกันทั้งนั้น

แต่ห้างสรรพสินค้าเหล่านี้ไม่ได้เป็นของ 'มนุษย์'

ผู้ที่ขายสินค้าให้เราคือพนักงานซึ่งถูกจ้างมา ไม่ใช่เจ้าของร้าน และเจ้าของร้านตัวจริงก็เป็นบริษัทขนาดใหญ่ ซึ่งตั้งอยู่ห่างไกลจากตัวอาคาร

ห้างร้านแห่งนั้นไปนับสิบนับร้อยกิโลเมตร

ห้างสรรพสินค้าไม่ให้บริการอากาศของครอบครัว ไม่มีลูกเจ้าของร้านวิ่งเสียงดังผ่านหน้าเราไป ไม่มีอาเฮีย อาซ้อได้ตอบบทสนทนาภาษาจีนกันโขมงโจงเจง พนักงานที่ขายก็ไม่มีความรู้สึกว่า 'นี่คือร้านของฉัน และนี่คือสินค้าที่ฉันเลือกมาขาย สินค้าชิ้นนี้น่ะ ฉันไปเลือกมาจากโรงงานหรือไปที่ร้านขายส่งด้วยตัวเองเลยนะ ฉันชอบมันและมั่นใจว่ามันดีเยี่ยม'

ห้างสรรพสินค้าแห่งแล้ง ไม่มีบรรยากาศของความอบอุ่นใดๆ แทบจะไร้ซึ่งความเป็นมนุษย์

ผมรู้สึกว่าการซื้อของจากห้างใหญ่ทำให้การซื้อขายนั่นแห่งแล้ง และผมไม่ชอบมันเลย

แต่ดูเหมือนจะมีแค่ผมคนเดียวที่ไม่ชอบมัน

และดูเหมือนจะมีแค่ผมคนเดียวที่ยังคงติดอยู่ในเมือวาน

ด้วยเหตุผลแปลกประหลาดที่กล่าวมาข้างต้น ผมเฝ้ามองหาร้านค้าที่ดำเนินกิจการโดยเจ้าของร้าน หากหาพบก็จะเข้าไปช่วยซื้อช่วยอุดหนุน ส่วนมากร้านค้าที่ผมพบจะมีด้วยกันสองแบบ คือหนึ่ง ร้านที่ดำเนินกิจการโดยคนรุ่นเก่าที่อายุมากแล้ว ภายในร้านเก่าคร่ำคร่า สินค้าล้าสมัย สีหน้าของคนขายและบรรยากาศของร้านแลดูคล้ายอ่อนล้าต่อชีวิต เปิดขายเพื่อให้เวลาผ่านไปวันๆ หรือสอง ร้านค้าใหม่เอี่ยมตักแต่งสวย เจ้าของร้านเป็นคนรุ่นใหม่เรียนจบมาได้ไม่นานนัก อยากรมีธุรกิจเป็นของตัวเอง

ไม่ว่าจะเป็นร้านแบบไหน ผมก็ค่อนข้างพอใจทั้งนั้น เพราะอย่างน้อยผมก็ยังได้เห็นความเป็นมนุษย์ที่เจืออยู่ภายในร้าน เห็นว่าข้าวของทุกชิ้นในร้านมีเรื่องเล่า อย่างเช่นแก้อื้อตัวสวยตัวนั้นตั้งอยู่หลังโต๊ะเก็บเงิน คุณเจ้าของร้านวัยยี่สิบกว่าๆ คงซื้อมาตอนเปิดร้าน มันใหม่เสียจนไร้รอยถลอก หรือไม่กี่แก้อื้อเบาะนุ่มที่ใช้นั่งเฝ้าร้านตัวนี้แก๊งก์ ที่นุ่มมีรอยผ้าปะ อาเฮียเจ้าของร้านน่าจะนั่งมาตั้งแต่แก้อายุยี่สิบ พนักหักไปแล้วแต่ขาเก้าอี้ยังแข็งแรงทนทาน

ผมชอบเรื่องราวที่ซ่อนอยู่ และคุณจะไม่มีวันได้พบเรื่องแบบนี้ใน

ห้างสรรพสินค้าหรรอก ไม่มีวัน

เร็วๆ นี้ผมได้พบร้านค้าที่น่าพิงใจร้านหนึ่ง มันเป็นร้านขายเครื่องใช้ไฟฟ้า เป็นร้านเล็กๆ เปิดทำการอยู่ในตึกแถวที่ค่อนข้างแคบและมีดี เพดานต่ำ ผมผลักประตูกระจกเข้าไปในร้าน ภายในไม่ได้เหมือนอับอย่างที่ผมคาดไว้ แต่ก็ค่อนข้างจะอึดอัดไปด้วยกลิ่นฝุ่น ผมเห็นเครื่องใช้ไฟฟ้าหลากหลายประเภทตั้งอยู่ในเงาตะคุ่ม ทั้งบนพื้นและบนชั้นวาง

ด้านหน้าสุดเป็นชุมชนของพวกพัคคม มีทั้งที่ตัวสูงและตัวเตี้ย ยืนเรียงกันไล่ระดับ ทั้งสีแดง เขียว และฟ้า ถัดจากพวกมันไปมีสุมาคมน้อยๆ ของเครื่องดูดฝุ่น ม้วนท่อดูดไว้ข้างหน้าตนเองอย่างเอียงอ้าย แล้วก็ม็ชั้นวางของด้านบนนั้นปรากฏหม้อหุงข้าวสามใบเรียงกันสามขนาด ด้านข้างของตัวหม้อวาดลายปลาทองว่ายน้ำ ใกล้เคียงกันมีเครื่องปั้งขนมปังสีขาว ยืนรอเวลาจะไต้ย้ายออกจากร้านไปรับจับมือเข้าให้ใครสักคน

ผมเดินลึกเข้าไปเรื่อยๆ ส้ารวจดูสิ่งของภายในร้าน สินค้าหลายชิ้นมีฝุ่นจับและดูเป็นของเก่าแล้ว ผมคะเนในใจว่าเจ้าของร้านคงจะอายุมากอย่างน้อยก็ห้าสิบ ส่วนร้านนี้ก็อาจจะเปิดมาสามสิบปี เคยเป็นท่อน้ำเลี้ยงใหญ่ของครอบครัว แต่ทุกวันนี้คงแค่เปิดแก้เหงา อาเฮียเจ้าของร้านคงมีลูกสาวลูกชายส่งเงินมาเลี้ยงดู

ระหว่างที่จินตนาการอะไรไปเรื่อย สายตาของผมนก็ไปหยุดอยู่ที่ด้านในสุดของร้าน ตรงนั้นมีโต๊ะตัวหนึ่งตั้งอยู่ และก็มีมนุษย์คนหนึ่งกำลังฟุ่บหลับ

คงเป็นอาเฮียเจ้าของร้าน ผมย่องเบาๆ เดินเข้าไปหาเงียบๆ กลัวว่าอาเฮียจะตกใจตื่น เมื่อเข้าไปใกล้พอ ผมจึงได้เห็นว่าร่างที่หลับไหลอยู่ตรงนั้นไม่ได้แก่อย่างที่ผมคิด เขาอยู่ในวัยสามสิบกกลางๆ มากกว่าผมไม่เกินหกเจ็ดปี เขานั่งฟุ่บหลับบนโต๊ะ ยืนแขนซ้ายออกมาตรงๆ แล้วเอาหัวหนุนแขนตัวเอง แขนขวาวางไว้ใกล้ๆ ใบหน้า ผมของเขายาวถึงปลายคาง เส้นผมสีดำบางส่วนตกลงบนโต๊ะ หลับตาพริ้ม

"สวัสดีครับ" ผมตัดสติใจปลุกเขาให้ตื่นขึ้นด้วยเสียงสุภาพที่สุด ผมไม่ปรารถนาให้เขาตกใจตื่น

เขาลืมตา แล้วก็ลุกขึ้นนั่งตัวตรง เมื่อเขาลุก เส้นผมก็ทิ้งตัวลงตามแรงโน้มถ่วง มันตกลงเป็นทรง เผยให้เห็นว่าเขาตัดผมบ๊อบเหมือนเด็กสาวมัธยมต้นของโรงเรียนรัฐบาล ปลายผมถูกตัดด้วยกรรไกรจนตรงแนวยาวจรดแนวกราม แสกผมกลางหัวของเขายุ่ง บัดไปมาไม่เป็นเส้นดี ทรงผมของเขาเรียบง่าย ไม่มีหน้าม้า เผยให้เห็นหน้าผากกว้างที่อยู่เหนือดวงตาเล็กๆ สีดำซึ่งฉายแววสับสน จมูกของเขาเล็กนิดเดียว ริมฝีปากก็เป็นสีอ่อนใกล้กับสีเนื้อผิวของเขาขาว ดูเหมือนส่องสว่างอยู่ท่ามกลางร้านอันมืดทึบ

"สวัสดิ์" เขากล่าว "ไม่มีลูกค้ามานานแล้ว"

"อ่า" ผมยิ้มอย่างไม่รู้จะพูดอย่างไรดี และเขาก็กล่าวต่อไปว่า

"คุณอยากได้อะไรล่ะ"

ผมยิ้มอีก ยิ้มที่ไร้ความหมาย ผมเสแสร้งไปรอบๆ ร้าน มองเตาอบลมร้อนกับหม้อตุ๋นใบใหญ่ที่ตั้งอยู่บนชั้นวางของ แล้วผมก็เอ่ยว่า

"วอลท์แมน"

ก่อนที่จะเราจะคุยกันต่อ ผมมีสิ่งที่น่าสนใจจะเล่าให้คุณฟัง คือผมทำงานวาดรูปนะ

ผมวาดภาพประกอบสำหรับสิ่งต่างๆ เช่น ภาพที่เข้ากับเนื้อหาบทความในนิตยสาร ภาพค้นแต่ละบทของหนังสือ ภาพตัวการ์ตูนน่ารักบนโปสเตอร์โฆษณา ภาพที่ประดับตกแต่งอยู่บนเว็บไซต์ต่างๆ ผมรับทำงานประเภทนั้น

แล้วมีอยู่วันหนึ่ง ผมได้รับคำสั่งให้วาด 'คนกำลังเดินฟังเพลงไปตามถนน' ภาพนั้นจะถูกเอาไปประกอบบทความบนเว็บไซต์ ตัวบทความจะเล่าเรื่องวัฒนธรรมการฟังเพลงในปัจจุบัน

ผมก็เลยวาด...ผู้หญิงท่าทางรำเริงถือวอลท์แมนเดินฟังเพลงไปตามถนน แล้วนายจ้างก็แฮตมาถามประมาณว่า

'ไ้กลมๆ ที่ผู้หญิงถืออยู่คืออะไรหรอ'

ผมก็แบบ

'วอลท์ก็แมนครับ'

เขาก็

'หา?'

ผมก็

'เครื่องเล่นแผ่นซีดีแบบพกพาครับ'

'ไอ้ของที่สมัยนี้นั้นไม่มีแล้วนะนะ'

'ยังมีอยู่ครับ แค่ไม่ค่อยได้รับความนิยมเท่าไร ในภาพมีสิ่งของย้อนยุค
นิดๆ ให้ความรู้สึกอบอุ่นดีใช่ใหมครับ'

แล้วนายจ้ำก็แบบ

'ไปวาดไอโฟนมา!'

ผมก็ไม่แปลกใจนะที่เขาโมโห ผมแค่อยากจะทำอะไรตามใจนิดหน่อย
เลยวาดของที่ตัวเองชอบลงไปในภาพ และหวังอย่างลมๆ แล้งๆ ว่าเขาจะ
ยอมรับได้ แต่เมื่อเขาปฏิเสธ ผมก็ยอมเปลี่ยนสิ่งที่ผู้หญิงในภาพถือให้กลายเป็น
ไอโฟนรุ่นล่าสุด ตามคำขอร้องแกมบังคับนั่น (หวังว่าเขาจะยังอยากจ้าง
ผมให้วาดภาพอีกในคราวหน้านะ ผมหวังว่าเขาจะไม่เอาผมไปเรียกกลับหลังว่า
เป็นนักวาดศิลปะลึกลับที่วาดอะไรพิลึกล้าสมัยหรืออะไรทำนองนั้น)

ประเด็นของการเล่าเรื่องนี้ก็คือน้องเนย น้องผู้ช่วยของนายจ้ำ เธอ
แซดเฟซมาหาผมแล้วบอกว่า

'พี่ต้นๆ เนยไม่รู้จักรวาลสักแมนอะ'

นั่นเป็นครั้งแรกที่น้องเนยท้ามาหาผมแบบไม่ใช่เรื่องงาน ตั้งแต่แอดเฟชกันมา ผมกับเนยคุยกันแค่เรื่องงานมาตลอด ผมเลยถือโอกาสชวนเนยคุยเรื่องนี้ เนยเป็นคนน่ารัก ขาว ตาดี ยิ้มเก่ง เธอตรงสเปกผมมาก ผมแอบมองเธอมาตลอดตั้งแต่เริ่มทำงานให้รู้ว่าจ้างคนนี้ เลยถือเป็นโชคดีของผมที่ได้พูดคุยกับเนย คือนั่นผ่านไปอย่างแสนจะเพลิดเพลิน ผมจำไม่ได้ครบถ้วนนักว่าบทสนทนาเลื่อนไหลอย่างไร แต่มันดันไปจบตรงที่ว่า

ผมสัญญากับเนยว่าจะหาวอลสักแมนของจริงไปให้ดู

เมื่อแสงแดดยามเช้าวันใหม่สาดลงบนใบหน้า ผมก็ตื่นขึ้นจากหมอกเบลอๆ ที่เกิดจากการได้คุยกับสาวสวย หัวสมองผมเริ่มคิดว่าเมื่อคืนตัวเองพูดอะไรไปบ้าง...

ผมยืนแปรงฟัน จ้องตาตัวเองในกระจก พลังดาผู้ชายที่เห็นในนั้นไปว่าเมื่อคืนแกคิดอะไรอยู่หือ ถึงได้พูดอวดกับเนยไปแบบนั้น แกจะไปหาวอลสักแมนมาจากไหนกัน

แต่เอาน่า เรื่องมันไม่น่ายากเย็นขนาดนั้นไม่ใช่หรอ ผมคงหาซั้วอลสักแมนได้จากที่ไหนสักแห่งนั่นแหละ แค่ลองตามหาดู...

แล้วผมก็เริ่มตามหา

ผมสำรวจไปตามร้านขายเครื่องใช้ไฟฟ้าทุกร้านที่ผมรู้จัก กดเข้าไปดูในเว็บไซต์ขายสินค้าต่างๆ แวะไปถามพนักงานในห้างสรรพสินค้าทุกแห่ง แต่ไม่มีเครื่องเล่นซีดีแบบพกพาขายอยู่ที่ไหนเลย

ผมเกือบจะล้มเลิกความคิดเรื่องตามหาวอลสักแมนทิ้งไปแล้วเชียว ตอนที่น้องเนยท้ามาหาอีกรอบ

'พี่ต้น'

'ไร'

'วอลสักแมนเมื่อไหร่จะได้ดู'

คำทวงถามจากน้องเนยคนสวยทำให้ผมมีกะจิตกะใจจะตามหาวอลท์แมน ขึ้นมาอีกครั้ง ผมเที่ยวท่องไปตามย่านที่ขายเครื่องใช้ไฟฟ้าในกรุงเทพฯ เดินจนเหนื่อยล้าตลอดทั้งวัน แต่ก็คว้าน้ำเหลว

ดวงตะวันเริ่มเคลื่อนไปซิดเส้นขอบฟ้า ผมตัดสินใจเดินลัดเลาะออกจากย่านร้านค้า จำได้ว่าใกล้ๆ นี้มีโรงเรียนตั้งอยู่โรงเรียนหนึ่ง ผมมุ่งหน้าไปทางโรงเรียนหวังว่ารอบๆ สถานศึกษาจะมีร้านกาแฟหรือร้านนมสักร้านให้ผมได้นั่งพักและจิบเครื่องดื่มคลายร้อน

แล้วโชคชะตาก็พาผมมาพบกับร้านขายเครื่องใช้ไฟฟ้าร้านนี้ มาอยู่ตรงหน้าคนเฝ้าร้านที่แอบหลับคนนี้ เพียงเพื่อจะได้ยินคำตอบจากปากเขาว่า

"วอลท์แมนหรือ ไม่มีหรือ"

"ไม่มีเลยหรือครับ" ผมถามเขา ทำมือเป็นรูปกลมๆ แล้วอธิบาย "เครื่องกลมๆ แบบนี้ ที่ใส่แผ่นซีดีเข้าไปแล้วฟังเพลงได้"

"ผมรู้ว่ามันคืออะไร ไม่มี" เขาลุกขึ้นยืนแล้วเดินอ้อมโต๊ะมาหาผม "ขนาดเครื่องวอลท์แมนรุ่นหลังๆ ใส้แบบที่คล้ายๆ แพลซไดรฟ์ที่เล่นเพลงจากหน่วยความจำซึ่งบรรจุอยู่ในตัวเครื่องเดี่ยวนี้อย่างหายากแล้วเลย นี่คุณจะมาหาแบบที่เล่นแผ่นซีดี มันของโบราณนะคุณ เดี่ยวนี่ไม่มีแล้ว"

พอผมทำหน้าผิตหวัง เขาก็กอดอก เอ่ยถาม

"จะเอาไปทำอะไรนะคุณ มันอ่านได้แค่แผ่นออดิโออะ อ่านแผ่นเอ็มพีสามก็ไม่ได้ คุณจะเอาไปใส่แผ่นอะไร ซีดียุคนี้เป็นเอ็มพีสามหมดแล้ว"

"คนรู้จักของผม เขาอยากเห็นนะครับ" ผมอธิบาย

"ก็หารูปในกูเกิลให้เขาดูสิ" เจ้าของร้านตอบอย่างค่อนข้างจะเย็นชา หรือเขาจะโกรธที่ผมมารบกวนเวลานอนอันแสนสุข?

"เขาอยากเห็นของจริง" ผมตอบ พยายามไม่กังวลเรื่องที่เจ้าของร้านดูเบื่อๆ "แล้วผมก็อยากมีเก็บไว้สักเครื่องเหมือนกัน ผมชอบมันนะ..."

เจ้าของร้านหันมามองหน้าผม เขาทำท่าคิด "ถ้าเจอะจะเก็บไว้ให้แล้วกัน"

"ครับ" ผมเอ่ยออกไปด้วยน้ำเสียงงงๆ และเขาเองก็รู้ว่าผมพูดเพราะตามบทสนทนาไม่ทัน ไม่ได้พูดเพื่อตอบรับ เขาจึงอธิบายเพิ่ม

"ถ้าผมเจอเครื่องเล่นซีดีแบบที่คุณว่าสักเครื่อง ผมจะเก็บไว้ให้" เขาหันไปหยิบเศษกระดาษสีขาวแผ่นหนึ่งขึ้นมาจากโต๊ะ มันคือใบเสร็จรับเงินจากร้านอะไหล่รถอย่าง เขาพลิกด้านหลังแล้วยื่นให้ผมพร้อมกับปากกาด้ามหนึ่ง "เขียนเบอร์โทรศัพท์ของคุณไว้สิ ถ้าผมได้เครื่องมา ผมจะโทรหาคุณ"

ผมก็เลยเขียนเบอร์โทรศัพท์ของตัวเองลงไปตามคำสั่งเขาก่อนจะยื่นคืนให้ เขารับกระดาษของผมไปแล้วก็เขียนอะไรหว่าดๆ ลงไปอีกสองสามคำ ผมชะงักงันไปมองว่าเขาเขียนอะไร แต่ผมดูไม่ทัน เขาเอากระดาษแผ่นนั้นเสียบไว้ใต้หนังสือพิมพ์ที่วางอยู่บนโต๊ะเสียแล้ว จากนั้นเขาก็หยิบนามบัตรขึ้นมาจากกล่องพลาสติกใสนามบัตรที่วางอยู่ตรงมุมโต๊ะ ยื่นกระดาษแข็งแผ่นนั้นให้ผมแล้วบอกว่า

"นี่เบอร์ผม ถ้าคุณอยากได้อะไรเพิ่มเติมหรือจะซ่อมเครื่องใช้ไฟฟ้า โทรหาผมนะ"

ผมรับนามบัตรนั้นมา อ่านชื่อร้านกับเบอร์ที่เขียนอยู่ แล้วก็ถามไปว่า "คุณรับซ่อมเครื่องใช้ไฟฟ้าด้วยหรือ"

"ผมซ่อมให้ได้ ถ้าคุณอยากจะซ่อมมันนะนะ" เขาพูดอย่างเหม่อลอย

"หมายความว่ายังไงครับ" ผมถาม

"คนเดี๋ยวนี้ไม่ซ่อมของใช้หรอก พออะไรเสีย พวกเขาก็ทิ้งแล้วซื้อใหม่ น้อยคนนักที่จะซ่อมข้าวของ" พูดจบเขาก็หัว แล้วเดินหายเข้าไปในประตูด้านหลังร้าน ทิ้งให้ผมยืนอยู่ในร้านอย่างไม่กล้าว่าผมจะขโมยของ

"เฮ้ คุณ" ผมตะโกนเรียก แต่เขาไม่ได้โผล่หน้าออกมา ผมมองไปรอบร้านสงสัยว่าตัวเองควรเดินออกไปเลยจะดีหรือไม่ แต่มีบางอย่างสะดุดสายตาของผมเข้าเสียก่อน

สิ่งนั้นคือกระดาษเบอร์โทรศัพท์ของผม เขาเห็นมันไว้ใต้หนังสือพิมพ์ไทยรัฐที่พับวางอยู่ มุมสีขาวแลบออกมาจากใต้หนังสือพิมพ์ ผมยังสงสัยว่าเขาเขียนอะไรลงไปบนกระดาษ เลยเอื้อมมือไปหยิบมาดู

ถัดจากเบอร์โทรศัพท์ของผม มีข้อความเขียนไว้หว่าดๆ ว่า

'ตามหาอเล็กแมน'

ผมแอบยิ้ม เอากระดาษสอดเข้าไปที่เดิม หูผมแว่วเสียงกระดิ่งดังมาจากที่ไหนสักแห่งด้านนอกร้าน พอผมหันไปดูทางประตูหน้า ประตูด้านหลังที่เจ้าของร้านเพิ่งหายเข้าไปก็เปิดผางออก

"ไอติม!" เขาตะโกนลั่นแล้วกระโดดผ่านผมไปราวกับนักกีฬากระโดดข้ามรั้ว สาวเท้ารวดเร็วไปถึงประตูหน้า แล้ววิ่งออกไปบนบาทวิถีกลางตะโคน

"ไอติม!"

ผมชะเง้อคอมองผ่านประตูกระจกด้านหน้าร้าน เห็นรถเข็นขายไอศกรีมคันหนึ่งจอดข้างฟุตบาท ลุงคนขายหน้าตาเหยี่ยว่นผิวกรำแดดตักไอศกรีมกะทิสีขาวใส่ลงในขนมปังให้เขา เจ้าของร้านรับมาด้วยท่าทางดีใจ มีชีวิตชีวาผุดจากเมื่อครู่ลิบลิบ

ผมเห็นไอศกรีมแล้วอยากกินบ้าง เลยออกจากร้านไปยืนข้างๆ เขาตรงรถเข็น แล้วบอกลุงคนขายว่า

"ขอถ้วยหนึ่งครับ"

ลุงคนขายเห็นผมออกมาจากร้านก็เอ่ยทัก "เพื่อนหรือซ้ำ"

"เปล่าลุง" เจ้าของร้านตอบ "ลูกค้านะ"

"มีลูกค้านี่ด้วยรี" ลุงกล่าวอย่างไม่สุภาพนัก แต่กลับทำให้คนข้างตัวผมหัวเราะ

"เขามาหาชื่อของที่ผมไม่มีขาย" เขาตอบพลางมองหน้าผม ลุงคนขายไอติมก็มองผม แล้วถามว่า

"เอาซ้ำเหี้ยมกับถั่วด้วยไหม"

"เอาครับ" ผมตอบ ก็มองรถเข็นขายไอศกรีมที่ไม่ได้เห็นมานานแล้วอย่างรู้สึกคุ้นใจ ไอศกรีมแบบนี้ไม่ได้หาซื้อง่ายๆ นะเนี่ย ผมคิดพลางย้ากับลุงว่า "ราดนมมะครับ" แล้วลุงคนขายก็คว้ากระป๋องนมสังกะสีเจาะรูขึ้นมา ราดนมข้นจืดลงบนไอศกรีมกะทิของผมอย่างคล่องแคล่วและรวดเร็ว

เราสองคนยืนกินไอศกรีมกันอยู่ริมทาง ตาก็มองลุงแก่คนนั้นค่อยๆ ขึ้น

รถเข็นของแกจากไป พร้อมสิ้นกระดิ่งเป็นจังหวะ

"ไม่ได้เห็นนานแล้วนะครับ รถไอศกรีมแบบนี้ ในกรุงเทพฯ ไม่น่าเหลือแล้วด้วยซ้ำ" ผมชวนคุยพลางตักไอศกรีมจากถ้วยพลาสติกชิมพู่

"ในกรุงเทพฯ น่าจะเหลือถุงแกเป็นคันสุดท้ายแล้วละ" เจ้าของร้านบอก "ลุงผ่านมาแถวนี้ทุกวันแหละ ช่างหน้ามีโรงเรียน มีเด็กเยอะ แกมาขายให้เด็กๆ ที่เพิ่งเลิกเรียน"

"คุณก็ซื้อถุงแกทุกวันหรือ" ผมถาม

"เปล่า เฉพาะวันที่ผมตื่นอยู่" เขาตอบพลางกัดขนมปัง ทำเอาผมเริ่มสงสัยว่าเขาไม่มีลูกค้าเลยจริงๆ หรือ ถึงได้หลับในเวลาทำงานได้เสมอ

เขาเคี้ยวขนมปังคำสุดท้าย จากนั้นก็เลียพื้นที่ระหว่างนิ้วโป้งกับนิ้วชี้ ตรงที่ไอศกรีมหยดเลอะ เช็ดมือกับชายเสื้อ แล้วก็เดินกลับร้านโดยไม่แม้แต่จะบอกลา

ผมยังเหลือไอศกรีมคาในถ้วย ไม่นั่นใจว่าจะเดินตามเขากลับร้านไปได้หรือไม่ แต่ก็ไม่มีอะไรจะไรกับเขาแล้ว ผมก็เลยออกเดินไปตามทาง กินไอศกรีมพลางนึกถึงความทรงจำสมัยเด็กที่ผมเคยวิ่งตามรถไอศกรีมแบบนี้จนสะดุดล้มหัวเข่าถลอก

รสชาติของไอศกรีมกะทินำความทรงจำในอดีตกลับมา อดีตเป็นสิ่งที่ผมถวิลหา หลายครั้งที่รู้สึกที่ผมเหมาะที่จะอยู่ในยุคก่อนหน้านี้มากกว่ายุคปัจจุบัน อยากจะอยู่ในช่วงเวลาที่ยังมีคนยังซื้อของจากร้านค้าตามถนน มีไอศกรีมแบบนี้ให้กิน

ผมนึกถึงสิ่งที่เจ้าของร้านเอ่ยเมื่อครูๆ เขารับจ้างซ่อมสิ่งของในโลกที่ไม่มีใครอยากจะซ่อมอะไรอีกแล้ว...

ผมเป็นผู้ชายที่ติดอยู่ในเมื่อวาน

และดูเหมือนว่า...วันนี้ผมจะได้พบกับผู้ชายอีกคนที่ติดอยู่ในเมื่อวานเหมือนกัน

'ต้น แม่ไปแล้วนะ'

เสียงของใครบางคนดังขึ้นข้างๆ หู ผมไม่แน่ใจเรื่องแหล่งกำเนิดเสียง มันคล้ายเสียงกระซิบ เหมือนผู้พูดโน้มตัวอยู่ข้างผม แต่พอฟังดีๆ มันก็ดูราวกับกำลังดังมาจากที่ห่างไกล ดูเหมือนดังมาจากอดีตกาล ข้ามผ่านเวลานับสิบปี มาสู่ความฝันของผม

'ตื่นอยู่กับพ่อ เป็นเด็กดีนะลูก'

ผมลืมตาตื่นขึ้น กลับมาสู่ปัจจุบันอีกครั้ง ผมจำไม่ได้ว่าตัวเองฝันอะไร รู้แต่ว่ากำลังนอนเหยื่อท่วมอยู่กลางเตียง พอลุกขึ้นนั่ง ผมก็เห็นพัดลมที่เปิดไว้ตรงปลายเตียงนิ่งสนิท ไม่หมุน ไม่ผลิตลม

ผมเดินไปหามัน ลองกดปุ่มตัวเลขหนึ่งสองสามวนไปวนมาสองสามครั้ง ถอดปลั๊กแล้วเสียบใหม่ ไม่มีการตอบสนอง ผมจึงกระทำการซ่อมแซมแบบพื้นฐานด้วยการถอดเข้าที่กล่องหุ้มมอเตอร์ของมัน ไม่มีการตอบสนองอีกเหมือนเดิม

ผมหาวพลางนี่ก็ในใจว่าต้องซื้อพัดลมใหม่

'คนเดียวนี่ไม่ซ่อมของใช้หรอก พออะไรเสีย พวกเขาก็ทิ้งแล้วซื้อใหม่' น้อยคนนักที่จะซ่อมข้าวของ'

คำพูดของเจ้าของร้านขายเครื่องใช้ไฟฟ้าดังขึ้นในหัวผม ผมปล้นนึกถึงดวงหน้าชาวซีดที่แสนง่วงนอนของเขา

จะว่าไปผมเองก็ไม่ค่อยซ่อมแซมอะไรมานานแล้วเหมือนกัน พอข้าวของพัง ผมก็แคโยนมันทิ้งไปแล้วหาซื้อใหม่ เพราะราคาสินค้ากับค่าซ่อมมักจะไม่ห่างกันมากนัก ยอมเพิ่มเงินไม่เท่าไรแล้วได้ใช้ของใหม่เลยน่าจะคุ้มกว่า ผมคิดแบบนี้เสมอ จึงมักจะทิ้งสิ่งของที่เสียไปอย่างง่ายดาย อย่างเมื่อวันก่อนผมก็ทิ้งรองเท้าที่สิ้นพลัง ทั้งที่สภาพโดยรวมของมันยังใหม่อยู่ แค่เสียเวลาไปเปลี่ยนสีรองเท้าก็นิดหน่อยก็จะนำกลับมาใช้ได้เหมือนเดิม

ความจริงยังอยู่ด้วยกันได้อีกหลายสัปดาห์ แต่ดันเอาใส่ถังขยะใต้คอนโดฯ ไปซะแล้ว

พอคิดแบบนี้ก็รู้สึกว่าการที่ถูกโยนทิ้งไปดูน่าสงสารขึ้นมานิดหน่อย ผมตบกวาลพัดลมอีกครั้ง มันยังนิ่งสนิทเหมือนเดิม

"เฮ้ แกอยากไปช้อปปิ้งหรือว่าไปตั้งชยะล่ะพวก" ผมถามมัน มันไม่ได้ตอบอะไรกลับมา แต่ถ้าหากมันตอบกลับมาได้ ผมรู้ว่ามันต้องเลือกทางแรกแน่นอน ไม่มีใครอยากเดินทางไปถึงชยะ

ผมนั่งลงที่ปลายเตียง มองหน้ากลมๆ ของพัคลม แล้วก็เอ๋อขวนมัน

"วันเสาร์หน้าเราไปเที่ยวกันมั๊ยพวก ฉันมีคนที่แกน่าจะชอบจะแนะนำให้รู้จัก ฉันว่า...เขาเองก็คงอยากจะรู้จักแกเหมือนกัน เขาชอบช้อปปิ้งของพังๆ อย่างแกเนี่ย...คิดว่างั้นนะ"

วันเสาร์ต่อมาผมก็เลยกลับไปที่ร้านเครื่องใช้ไฟฟ้าร้านเดิม พร้อมกับพัคลมอีกหนึ่งเครื่อง

"นั่นไง เพื่อนๆ แก" ผมบอก มือขวาหิ้วคอพัคลมไว้ ส่วนมือซ้ายผลัดประตูร้าน ผมขยับพัคลมของผมให้หันไปดูจุดที่พวกพัคลมตัวอื่นๆ ยืนกันอยู่จากนั้นก็พามันเดินลึกเข้าไปยังโต๊ะตัวใหญ่ในร้าน

...เพียงเพื่อจะพบว่าเจ้าของร้านกำลังหลับอยู่อีกแล้ว

"สวัสดีคุณ" ผมพูดอย่างแผ่วเบาที่สุด เพื่อปลุกเขาให้ตื่นขึ้นโดยไม่ตระหนกตกใจ

เขาเงยหน้าขึ้น กะพริบตาอยู่ในช่วงพริ้วเลื่อนของสติ แล้วก็ครางออกมาว่า

"อ้อ คุณนะเอง"

ผมวางพัคลมลงบนพื้นข้างๆ โต๊ะ พร้อมกับที่เขาเอ่ยออกมาว่า

"ผมยังไม่มึนอลังแมน..."

"ผมเอาพัคลมมาให้ช้อม" ผมบอกกลับ

เขาตื่นเต็มตาในที่สุด หันขวับไปมองของที่ผมวางไว้บนพื้น แล้วก็เอียงคอ หนึ่งไป

"มันเปิดไม่ติด คุณคิดค่าช้อมประมาณเท่าไหร่" ผมถามอย่างไม่แน่ใจ นึกว่าการแบกพัคลมขึ้นรถเมลล์ข้ามเมืองมาถึงนี้จะคุ้มค่า

"ไม่มากกว่าค่าซื้อพัคลมเครื่องใหม่" เขาให้คำตอบกลางๆ "ผมดูมันได้ตอนนี้เลย แต่อาจจะใช้เวลาสักพัก คุณจะนั่งรอหรือว่าจะทิ้งมันไว้ คุณสะดวก

เมื่อไหร่ค่อยกลับมาเอาก็ได้"

ผมมองข้ามมองขวา ถ้าหากเขาทำได้เสร็จในวันนี้ ผมก็จะได้ไม่ต้องถ่อมาที่นี้อีกรอบ "ผมรอได้ครับ"

เขาพยักหน้าแล้วชี้ไปยังเก้าอี้ตัวหนึ่งซึ่งซุกตัวจมฝุ่นอยู่ในซอก "ตามสบาย" หลังจากนั้นเขาก็หายเข้าไปในห้องด้านหลัง ก่อนจะกลับออกมาพร้อมกล่องเครื่องมือ แล้วเขาก็เริ่มแยกชิ้นส่วนพัดลมของผม

แม้เขาจะบอกว่าตามสบาย แต่ผมก็ไม่ได้ได้รับความสะดวกสบายอะไรมากนัก ผมนั่งลงบนเก้าอี้ที่ค่อนข้างจะแข็ง ตั้งอยู่ระหว่างตู้เย็นเก่าๆ กับพัดลมไอน้ำหน้าตาเหมือนหุ่นยนต์ ผมรู้สึกคล้ายตัวเองเป็นสินค้าชิ้นที่สามซึ่งถูกวางแทรกอยู่ตรงกลาง ผมควรจะเป็นอะไรดีล่ะ หุ่นยนต์รูปร่างคล้ายมนุษย์ที่ช่วยทำงานบ้านนั่นหรือ อ่า แต่ผมทำงานบ้านไม่เก่งเอาเสียเลย

ผมนั่งนิ่งอยู่ตรงนั้นอีกสักพัก กวาดสายตาดูหลอดหลักมอมไปรอบๆ สำรวจตามชั้นวางของซึ่งมีโคมไฟเล็กๆ และพวกวิทยุทรานซิสเตอร์ แต่ไม่มีวอลท์แมน เขาซ่อมพัดลมเสียงกุกๆ กักๆ แต่ริมฝีปากปิดสนิท นิ่งเงียบน่าอึดอัด

"สมัยก่อนบ้านผมก็เป็นร้านขายของแบบนี้" ผมตัดสินใจจะชวนคุย

"ขายอะไรหรือครับ" เขาถาม

"เครื่องเขียนนะ" ผมตอบ "แต่เลิกกิจการไปหลายปีแล้ว"

"เดี๋ยวนี้ร้านค้าอยู่ยาก" เขาตอบ ไม่เงยหน้าขึ้นจากพัดลม ผมไม่ได้ตอบกลับไปว่าใช่ครับ เพราะถ้าผมตอบไปแบบนี้ มันก็เหมือนการอวดว่าผมเองก็รู้เรื่องการค้าการขาย แต่ความจริงแล้วผมไม่รู้ ผมเป็นนักวาดภาพประกอบ ไม่มีความรู้อะไรเรื่องธุรกิจร้านค้า แถมอีกอย่าง ผมไม่ยอมกอดดูเรื่องเศรษฐกิจ เขาต่อหน้าเขาหรอก อย่างไรก็ตามเสียเขาก็เป็นคนที่ดีที่สุดอยู่แล้วในข้อนี้ ไม่ใช่หรือ

เมื่อผมไม่พูดอะไร บทสนทนา ก็เหมือนถูกตัดกลางอากาศ ผมกลืนน้ำลาย ก้มมองเข้าของตัวเอง หาทางชวนคุยอีกครั้ง รู้สึกอึดอัดเมื่อเราต่างเงียบ

"ผมชอบบรรยากาศเวลานั่งอยู่ในร้านค้าน่ะครับ" ผมกล่าว "เหมือนได้กลับไปอยู่ในที่ที่เราคุ้นเคยมาตั้งแต่เด็กๆ"

"คุณจะแวะมานั่งบ่อยๆ ก็ได้" เขาบอกคล้ายไม่สนใจ
ผมยิ้ม ไม่รู้ว่าตัวเองจะเดินทางข้ามเมืองมานั่งเฉยๆ ที่นั่นทำไม แถมถ้า
ทำแบบนั้น มันก็ครบถ้วนเวลาอันอนของเขาเปล่าๆ

"คุณสืบทอดร้านนี้จากพ่อแม่หรือครับ" ผมถาม เพราะเขาอายุยังน้อย
แต่ร้านนี้เก่ามากแล้ว

"ใช่" เขาว่า ดึงอะไรบางอย่างออกมาจากด้านหลังพัดลมของผม "ที่บ้าน
บอกว่าไม่ต้องทำต่อแล้ว แต่ผมก็เปิดไปอย่างนั้นแหละ ของยังมีก็เปิดไป เพื่อ
จะขายได้บ้างสักชิ้นสองชิ้น ดีกว่าเก็บไว้ในบ้านเฉยๆ"

ผมมองไปรอบร้าน "แต่ก็นานๆ ทีใช่ใหมครับ กว่าจะมีลูกค้ามา"

"ใช่" เขาตอบ สีหน้านิ่งไม่มีอารมณ์ใด

"นั่นคุณคงมีช่องทางรายได้อื่น" ผมพิมพ์ ก่อนจะรู้ว่ากำลังเสียมารยาท
จึงรีบขอโทษ "ขอโทษจริงๆ ครับ ผมคงพูดมากเกินไป..."

"ไม่เป็นไรหรอก" เขากล่าว "น้องสาวผมทำงานนะ"

ผมเกือบจะถามออกไปว่า 'แล้วคุณล่ะครับ' แต่ก็ไม่กล้าถาม

"ผมมันพวกซีแพคคือตั้งจะเปิดร้านต่อ ตัวเองจะได้ดูเหมือนมีงานมีการทำ"

เขาตอบออกมาเองแล้วก็ไปขึ้นส่วนของพัดลม

ผมเงิบไปเมื่อได้ยินแบบนั้น ไม่รู้ว่าควรพูดอะไรต่อไปดี

ผมก็มั่งลองมองเขาตัวเอง แต่สิ่งที่ผมเห็นไม่ใช่หัวเขากับท่อนขา แต่เป็น
ภาพเขานอนหลับเพียงลำพังในร้านที่เต็มไปด้วยเครื่องใช้ไฟฟ้าเก่าๆ...ภาพนั้น
ทำให้ผมคิดถึงพ่อ

ผมนึกถึงภาพวัยเด็ก วันแล้ววันเล่าที่ผมเห็นพ่อทำงานสายตัวแทบขาด
หน้าซีดอิดโรย หลับคาโต๊ะทำบัญชีในร้านเครื่องเขียนที่ปิดไฟมืด พยายาม
ชดใช้ชะตากรรมที่พ่อไม่เคยคิดมาก่อนในชีวิตว่าจะต้องมาประสบพบเจอ...

แม่หย่ากับพ่อและจากผมไปตอนที่ผมยังเด็ก ผมอยู่กับพ่อตามลำพัง
โตมาในร้านขายเครื่องเขียน มีกระดาษและดินสอสีเป็นเพื่อนเล่น ผมไม่รู้ว่า
นอกจากร้านค้าเล็กๆ ของเรา พ่อเอาเงินมาจากการทำงานอะไรบ้าง ผมยังเด็ก
เกินกว่าที่จะรู้ พวกเราอยู่กันมาเรื่อยๆ จนกระทั่งวิกฤตเศรษฐกิจปี 2540 ช่วง

เวลาที่ทำให้คนดี ๆ กลายเป็นคนบ้า ทำให้หลายคนหมดเนื้อหมดตัว เศรษฐี กลายเป็นคนที่มีหนี้ท่วมหัว บางคนหมดหนทางถึงขั้นฆ่าตัวตาย

พ่อของผมนั้นก็เป็นหนึ่งในผู้เคราะห์ร้ายเหล่านั้น พ่อกู้เงินมาเล่นหุ้น แต่เมื่อเกิดวิกฤต หุ้นหลายล้านกลายเป็นศูนย์ แต่เงินที่กู้มายังต้องชดใช้ ให้เจ้านี้ ช่องทางการเงินที่เคยได้จากหุ้นล้มพับไปแล้ว ช่องทางการเงินที่ยังเหลืออย่างร้านเครื่องเขียนก็แทบไม่มีเงินเข้าเพราะธุรกิจซบเซา รายรับไม่เข้า รายจ่ายรูดไล่รอกกระชากหนังหัวอยู่ข้างหลัง ชีวิตที่เหลือของพวกเขาเปลี่ยนเป็น เรื่องราวของกรรไกรชิ้นนี้ ทุกวันมีแต่คำว่าดอคมและจ่ายหนี้ ผมงับป้ออยู่ใน วงจรหนี้มาตลอดชีวิต พ่อเพิ่งมาใช้หนี้ได้หมดเมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมาเอง เมื่อหมดหนี้ พ่อก็ปิดร้านและเกษียณตัวเอง รอให้ลูกชายเลี้ยงดู

ความคิดของผมเที่ยวท่องไปในความทรงจำ ย้อนกลับไปถึงวันแต่ละวันที่พ่ออดทนทำงานหลายอย่างเพื่อปลดหนี้ ทั้งบริหารร้านเครื่องเขียน เปิดแผงขายน้ำผลไม้ปั่นที่หน้าบ้าน แล้วยังเพื่อนฝูงที่พ่อเพียรโทรอ้อนวอนขอความช่วยเหลือจากพวกเขาอีกเล่า...

ความคิดย้อนกลับไปอีก จนถึงวันที่ผมกับพ่อยังไม่มีภาระหนี้สิน วันที่เรายู่กันเพียงสองคนในบ้านที่ไม่มีแม่ ผมฉีกถุงพลาสติกที่ห่อสมุดวาดรูปใหม่ เอี่ยม ละเลงสีน้ำราคาแพงลงบนกระดาษร้อยปอนด์อย่างไม่หวั่นเกรง พอพ่อ มาพบ พ่อก็หัวเราะ ไม่ได้ลงโทษหรือดูว่าผม

ตอนนั้นผมมีความสุขมาก และในตอนเด็กๆ ผมเคยมีความสุขมากกว่า นั้นอีก ในตอนที่แม่ยังอยู่กับเรา เราสามคนอยู่ด้วยกันในบ้าน แม่เป็นคนแรกที่สอนผมวาดรูปพระอาทิตย์ ภูเขา และทุ่งนา...

ยิ่งผมคิดย้อนไปไกลเท่าไร ผมก็ยิ่งเห็นตัวเองมีความสุขมากขึ้นเท่านั้น ยิ่งเยาว์วัย ยิ่งร่าเริง ยิ่งเติบโต ยิ่งโคกเค็ร่า คงเป็นเพราะแบบนี้กระมัง ผมก็เลย กลายเป็นคนที่หลงใหลในอดีต

ผมผล็อยหลับไปตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่ทราบได้ และมาตื่นขึ้นอีกครั้งเมื่อ ได้ยินเสียงกระดิ่งแฉ่ว ๆ มาจากที่ไกลแสนไกล...

ผมกำลังจะนึกได้ว่ามันคือเสียงอะไร ผมกำลังจะนึกออกอยู่แล้วตอนที่

เจ้าของร้านตะโกนเสียงดังลั่นว่า

"ไอติม!"

...

แล้วเขาก็ยืนอยู่ตรงนั้น กินไอศกรีมในขนมปัง ยืนอยู่ข้างพัสดมของผม ที่หมุนตัวและส่ายหน้าไปมา

"ซ่อมเสร็จตั้งแต่บ่ายสองโมงแล้วละ แต่เห็นคุณหลับสนิทอยู่เลยไม่ได้ปลุก" เขาบอกพลางเคี้ยวไปด้วย

"ผมขอโทษที่หลับไป" ผมพูดอย่างอับอาย

"ไม่เป็นไรครับ ตามสบาย" เขาบอกแล้วแจ้งราคาค่าซ่อมพัสดมพร้อม ยัดขนมปังคำสุดท้ายเข้าปาก จากนั้นเขาก็เลียมือเหมือนครั้งก่อน ก่อนจะสัญญากับผมว่าจะลองหาวออล์กแมนให้ คำสัญญาของเขาเป็นเสียงอู้อี้เพราะลอดผ่านขนมปังคำสุดท้าย ผมฟังอย่างไม่ได้หวังอะไร เพราะเขาบอกผมเองว่าเขาเปิดร้านเพียงเพราะไม่อยากทำงานอย่างอื่น ผมจึงไม่คิดว่าเขาจะหาวออล์กแมนให้ผมได้

เย็นวันนั้น ผมหอบพัสดมกลับบ้านเพียงเพื่อจะได้เห็นว่าน้องเนยขึ้นสเตตัสว่าเป็นแฟนกับผู้ชายที่ผมไม่รู้จักไปเสียแล้ว

ผมนั่งจ้องหน้าจออยู่พักหนึ่ง ไม่ได้รู้สึกอะไรเป็นพิเศษนอกจาก

...อย่างนี้ก็ไม่ต้องตามหาวออล์กแมนแล้วสิ

ผมไม่ได้เสียใจหรือรู้สึกเหมือนอกหักหรืออกครีบ ผมกับเนยเคยคุยกันแบบไม่ใช่เรื่องงานก็แค่ไม่กี่ครั้ง ยังไม่เรียกว่าสนิทสนมกันเลยทีเดียว ผมอาจจะชอบรูปลักษณะหน้าตาของน้อง แต่เมื่อเธอประกาศชัดเจนว่ามีเจ้าของ ผมก็ต้องยอมรับกติกาว่าต้องถอย และก็เป็นการถอยที่ไม่ได้เจ็บปวดอะไรเท่าไรเสียด้วย

ผมก็แค่รู้สึกว่ามันน่าเสียแรงตามหาวออล์กแมนเลย เหนื่อยเปล่าๆ สุดท้ายก็จيبไม่สำเร็จ

ผมกดปิดหน้าจอเฟซบุ๊กแล้วก็เดินไปนั่งบนเตียงนอน เหยียดเท้ากดเปิดพัสดม มันหมุนตัวอย่างที่ควรจะเป็น

"หายแล้วสินะ แกนะ" ผมทักแล้วนอนลงตรงกลางเตียง มองเพดานได้
สักพักก็ผล็อยหลับไปทั้งที่ยังเปิดไฟ

สามวันต่อมา มีเบอร์ไม่รู้จักโทรมาหาผมแล้วก็มีเสียงผู้ชายพูดว่า

[ผมได้วอล์กแมนมาแล้วนะ]

ผมเปลือยตอบไปว่า "ผมไม่ขายได้แล้วครับตอนนี้"

แล้วเขาก็ตอบว่า [อ้าว]

ผมเงย เขาก็เงย จากนั้นผมก็คิดขึ้นมาได้ว่าเขาอุตส่าห์ไปตามหาของ
หายากมาให้ผมจนได้ การปฏิเสธเขาแบบนี้มันก็ออกจะแล้งน้ำใจเกินไปหน่อย
ยังไงเสียผมเองก็ชอบวอล์กแมนอยู่แล้วไม่ใช่หรือ ผมก็เลยพูดใหม่ว่า

"ผมล้อเล่นครับ คุณได้ของมาแล้วหรือ ราคาเท่าไรล่ะ เดี่ยววันเสาร์
ผมเข้าไปเอา"

เขาบอกว่าราคา ซึ่งก็ไม่ได้เหลือปากว่าแรงเกินไปนัก ผมบอกเขาว่าแล้ว
เจอกันเสาร์หน้า จากนั้นก็วางโทรศัพท์

ผมจ้องดูเบอร์มือถือของเขาซึ่งปรากฏอยู่ในหน้าจอ ครุ่นคิดว่าจะบันทึก
เอาไว้ดีไหม แต่จะพิมพ์ชื่อเขาว่าอะไรดีล่ะ...

ผมครุ่นคิดอยู่พักหนึ่ง สุดท้ายก็กดบันทึกเบอร์นั้นไว้ในชื่อ 'วอล์กแมน'

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621934.html>